

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.304 van 17 oktober 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 8 oktober 2007 vraagt verzoeker, na een grenscontrole, de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker is in het bezit van een vluchtelingenkaart van de Verenigde Naties, afgegeven te Kosovo.

Op 29 oktober 2007 wordt het dossier overgedragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 december 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 6 december 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 7939 van 27 februari 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Op 29/02/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus/ uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus/ weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, wordt aan de betrokkene bevel het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

Op 10 juli 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

2. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat de vordering onontvankelijk is daar verzoeker het vereiste belang ontbeert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort geciteerd de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 december 2007 een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft genomen en dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 februari 2008. Ingevolge het uitvoerbaar worden van deze beslissing wordt in toepassing van artikel 75 § 2 Vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten op 24 juni 2008 genomen.

Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal, heeft bevestigd en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75 § 2 Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna verkort geciteerd Vluchtelingenconventie), artikel 27 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna verkort geciteerd Richtlijn 2005/85/EG) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM) geschonden zijn, wenst de Raad erop te wijzen dat verzoekers kritiek onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In zoverre verzoeker de bescherming van artikel 33 Conventie van Genève inroept, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en niet een beslissing tot terugdrijving. Dit houdt in dat verzoeker geenszins zal worden teruggezet of teruggeleid naar Kameroen, doch dat hij enkel verplicht wordt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten, met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen. Bijgevolg wordt een schending van artikel 33 Conventie van Genève niet aangetoond.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 27 Richtlijn 2005/85/EG wijst de Raad erop dat verzoeker zich in de onderhavige procedure niet dienstig op voormeld artikel kan beroepen. Artikel 27 Richtlijn 2005/85/EG is terug te vinden onder Hoofdstuk III, procedures in eerste aanleg. In artikel 25 onder de titel “niet-ontvankelijke asielverzoeken” wordt in alinea 2, c verwezen naar artikel 27 van de voormelde richtlijn en dit als volgt:

“2. De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

c) een land dat geen lidstaat is, uit hoofde van artikel 27 voor de asielzoeker als veilig derde land wordt beschouwd;”

Artikel 27 van de voornoemde Richtlijn stelt enkel wat onder het begrip “veilig derde land” dient te worden verstaan. Met andere woorden heeft artikel 27 van de voornoemde richtlijn, welk het begrip ‘veilig derde land’ behandelt, geen uitstaans met het ‘non-refoulementbeginsel’ op zich. In casu betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten en geen beslissing betreffende de ontvankelijkheid van een asielverzoek, zodat artikel 27 Richtlijn 2005/85/EG dan ook niet dienstig door verzoeker kan worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker de mening zou toegedaan zijn dat artikel 3 EVRM het ‘non-refoulementbeginsel’ inhoudt en dit geschonden zou zijn doordat verzoeker erkend is als mandaatsvluchteling in Kosovo en een terugkeer naar Kameroen inderdaad een ‘refoulement’ zou inhouden, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en niet een beslissing tot teruggrijving. Dit houdt in dat verzoeker aldus geenszins verplicht wordt om terug te keren naar Kameroen, doch enkel verplicht wordt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen.

Ook de beschouwingen die verzoeker maakt aangaande het niet kunnen terugkeren naar Kosovo kunnen in het kader van een vermeende schending van artikel 3 EVRM niet worden aangenomen, nu artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggelid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. In casu stelt verzoeker enkel dat Kosovo niet kan beschouwd worden als een veilig derde land, zonder zijn bewering te staven met een begin van bewijs en zonder concrete, op zijn persoonlijk situatie betrokken feiten aan te brengen. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending is van artikel 3 EVRM, bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. Integendeel, wijst verzoeker er zelf op dat het UNHCR bereid is mee te werken aan een terugkeer van verzoeker naar Kosovo, zodat zij aldaar een duurzame oplossing voor verzoeker kunnen zoeken. Uit de brief van het UNHCR van 11 april 2008 waarnaar verzoeker aldus verwijst, blijkt dat het UNHCR van mening is dat een gedwongen terugkeer naar Kameroen, wat in casu niet het geval is zoals reeds uiteengezet werd, een ‘refoulement’ zou betekenen. Gezien uit deze brief inderdaad blijkt dat zij wel bereid zijn mee te werken aan een terugkeer van verzoeker naar Kosovo, kan besloten worden dat het UNHCR zelf geen problemen ziet in een terugkeer naar Kosovo.

Verzoeker maakt een schending van artikel 3 EVRM geenszins aannemelijk.

Verweerder werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

De vordering ingesteld door verzoeker is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.